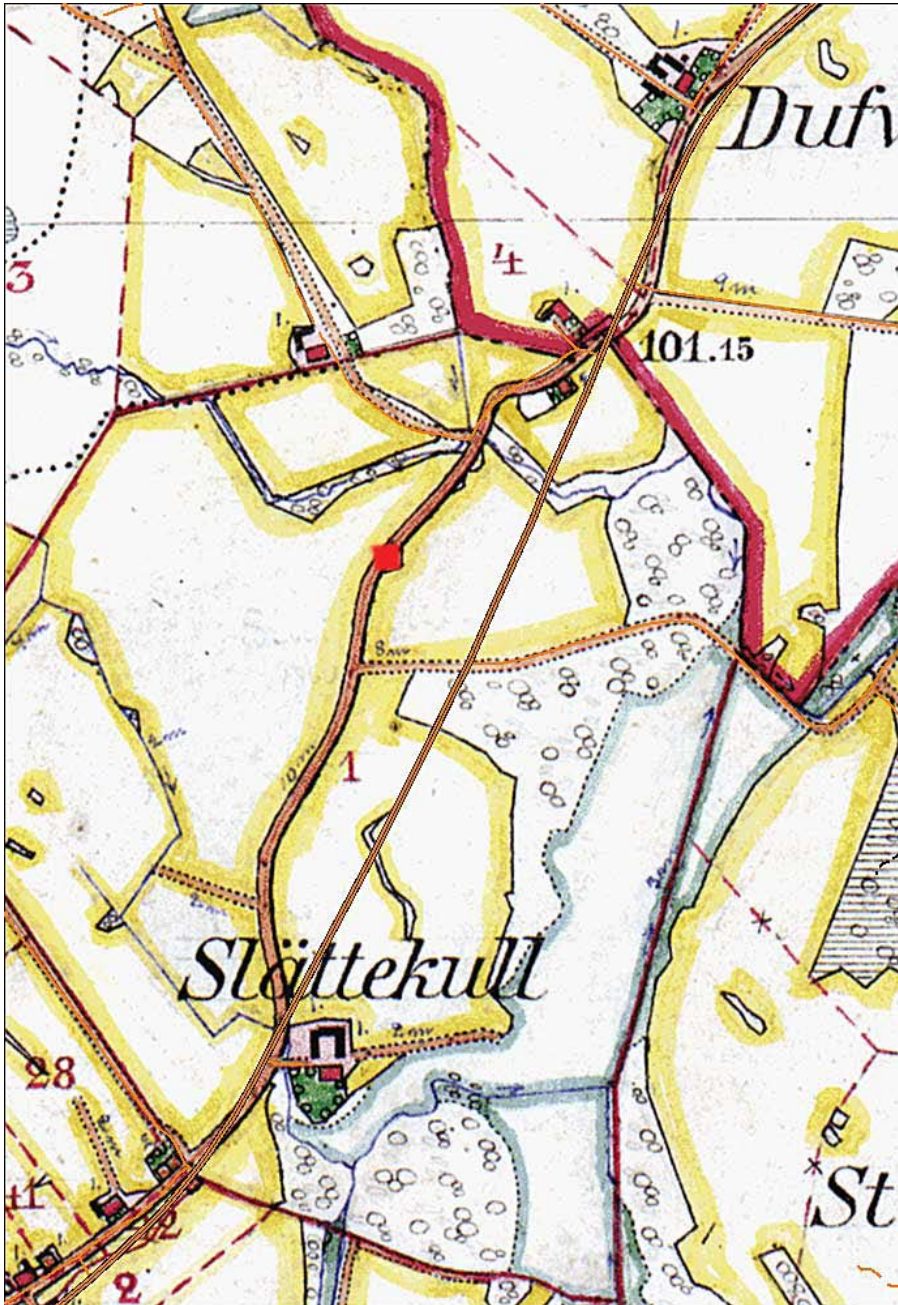

Göingeboken

Vid gamla vägen mellan Slättekull och Dufvskog stod en gång en gammal bok. Namnet fick den säkerligen ifrån att det var ett bra ställe för handelsresande att ta en paus i skuggan. Myterna om detta träd är många men

någon bör också minnas det. Finns möjligen bland läsekretsens berättelser eller bilder av denna bok? Var blev plåtskylten av, den som satt vid trädet och har suttit på väggen i Ask skola på senare tid?

Häradsekonomisk karta 1910.
Dagens 108 också inritad.

Göingeboken, Asks sockens stolthet och symbol, försvinner på samma gång som Asks kommun. Mycket har hänt i Ask under Göingebokens tid. Den har sett släkten komma och gå. Den har sett lyckliga människor och olyckliga. Den har åldrats och torkat bort liksom människorna för att helt dö under kommunens sista år, liksom doge den av sorg.

Per Nilssons kommentar till sin dikt i boken "Ask förr och nu" 1952. (se nästa sida)

Boken är självsådd och av fäladsbokens vanliga typ. På tavlan läser man "Göingeboken 300 år. Fridlyst." Vägen är av medeltida ursprung, det nutida vägbeläggningmaterialet har dödat boken. Naturskyddsföreningens inspektion kom för sent. Slättekull, Asks socken, Onsjö härad. Märten Sjöbeck 1935. Negativ Järnvägsstyrelsen 10 x 15.

Ur samlingen Märten Sjöbecks landskapsfotografier på universitetsbiblioteket, Lund

Stig Pettersson, byggt på Arne Thornbergs uppslag

*I sekler du vakat vid socknens gräns,
sett släkten komma och gå,
fått pröva hur stormens styrka känns -
men blivit ståndaktig ändå.
Du vila och skugga åt vandraren gav,
Du sett människor rusa och jäkta -
och människor, som förts till sin grav.
Din vakt varit sann, varit äkta.
Din krona förnummit vart susningens ord
om fred och om krig och om nöd och lust
om sådant som skakar vår jord.*

*En susning dig nådde - ett människoord
om socknen, som snart skulle dö.
Och värre än stormen var sorgens sus
Din krona ej kunde den fatta.
Då våren kom med sol och tö
man såg din styrka sig matta.
Att den du vaktat nu skulle dö
ej kunde din styrka fatta.
Men stilla - så stilla - var vakten slut.
Båd' socknen och Du ha nu tjänat ut.
Vi stilla sörja er båda.*

